

Plaça Gran

Publicació
Granollerina

Núm. 30

Dissabte, 9 de juny del 1979

Preu: 25 pts.

La corbata amb nusos

La Instància

Aquest document ha estat el sùmmum de la Burocràcia d'aquest país. Ha estat el cordó umbilical que unia el fillet-ciudadà amb la grandíssima... Mare-Administració. Amb el temps i la creixença, volem dir amb la democràcia, suposàvem que, havent arribat a la majoria d'edat ciutadana, el cordó havia estat segat i en aquesta nova situació, que volem permanent, Ciutadans i Administració ens tutejaríem. Parlariem cara a cara. Colze a colze. Ens comunicariem amicalment. Doncs pel que es veu, i d'això plora la criatura, tot segueix com fins ara.

El passat dia 31 de maig, pel maig cada dia un raig, la nostra publicació (i pel que sabem totes les altres també) rebérem un ofici —un altre gènere clau en el tracte públic— amb el qual hom enviava un model d'instància, mitjançant la qual s'hauria de demanar informació, explicacions, exposar problemes a la Comissió d'Acció Ciutadana de l'Ajuntament. I ella, la Comissió, factòtum de les relacions públiques del Consistori, ens donaria dia i hora, previs els contactes necessaris, per parlar-ne. Hi havia també una informació anexa: Al registre d'Entrada de l'Ajuntament hi ha models de petició d'entrevista a

—I la instància.

Feixuga, plúmbica com una cuca mecànica amb els punts A, B, C, D, E, i F.

Mentre comentàvem a la Redacció tot això, tots ens hem quedat una mica abstrats amb un punt de tristesa als ulls. Cadascú ha recordat aquells anys fent instàncies amb nom i cognoms i N.º de D.N.I. demanant al Vice-

Nota d'actualitat

Por de morir

La setmana es tanca amb dos fets, en el fons dels quals hi balla la por. Por del ciutadans a una catàstrofe. Por de morir.

FUITA DE GAS A BARCELONA. La notícia l'hem llegida als diaris i potser n'hem estat testimonis. A la nit del dia 4, dilluns de Pasqua, les cròniques diuen que a Barcelona molta gent dels barris propers al port fugien a la muntanya per por d'una catàstrofe, d'una explosió. Pel que es veu un vaixell procedent de Cartagena carregat de gas liquat d'acrilat d'etilè, en les operacions de descàrrega tingué una fuga de gas i empudegà Barcelona d'un tuf esfereïdor. La cosa no ha quedat clara. S'investiga per veure si hi ha responsabilitats. Amb responsabilitats o sense, el cas és que la gent tenia por.

DE GRANOLLERS AL CEL PASSANT PER L'ESTACIÓ DE FRANÇA: Setmanalment uns quants vagons recipients de gas i que formen un tren especial transport, passen la nit al ras, a les vies de l'Estació de França. La ciutat, com sempre, alegre i confiada, amb prou feines se n'ha assabentat, malgrat el cívic esforç dels amics de l'Associació de Veïns del Barri de Sant Miquel.

Fins aquí els fets. Cal afegir-hi però dues circumstàncies que ens complementen el quadre. En el primer cas la cosa s'ha produït d'una manera gairebé inverificable. La gent del vaixell, inclús diuen que no se n'han adonat. Una fuga de gas rutinària gairebé. En el segon cas, el tren de transport arriba tard a Granollers i com que en aquelles hores a la planta on van destinats els dipòsits, no hi ha personal especialitzat per a control i pesatge del contingut, la «mercancia» és dipositada a Granollers per esperar el matí següent i fer-ne el transport definitiu.

El que de moment podem dir és que en tots dos casos, la cosa no ha tingut conseqüències. En tots dos casos les autoritats hi han intervingut. Però també en ambdós casos les autoritats només han pogut demanar explicacions, perquè no disposen d'un instrument legal suficient i explícit que contempli aquest tipus de perill. Fritolitzant-ho: per un imprevist, per una falla gairebé administrativa, de tràmit, ens en podem anar al cel.

Grotescament, el dia 5 de Juny es celebrava el Dia Mundial del Medi ambient.

Història de l'Institut 1929-1979

a les pàgines centrals

president del Govern l'ús i cultiu públic del català, llibertat de... amnistia per a... demanant... la tira.

Aquesta vegada no hem demanat res, simplement hem complert amb el nostre deure ciutadà, hem donat un vot, i pensàvem que entrariem a l'Ajuntament.

Ens han tornat a llançar les claus al pou de la Burocràcia.

Estem condemnats a la tortura kafkiana dels papers, els dossiers, la Burocràcia.

Només ens resta un consol, les instruccions no diuen si cal posar-hi una pòlissa de cinc pessetes.

Històries per a ser contades

d'Oswaldo Dragún - Traducció T.A.C.

L'autor. = És argentí. Nasqué l'any 1929. = Es donà a conèixer l'any 1956 amb «La peste viene de Melos», estrenada pel Teatre Popular «Fray Mocho». L'obra fou considerada com una de les més importants de la temporada, per condensar un conflicte d'humana projecció universal: la llibertat i el destí de l'home. L'any 1957 estrenà «Historias para ser contadas», i, més endavant «Tupak Amarú». És un escriptor que vol fer, i ho aconsegueix, un veritable teatre popular, amb un sabor netament «porteño». A simple vista, pot semblar que el seu propòsit, sobretot en l'obra que comentem, no és altre que el de fer historietes senzilles per a l'esbargiment del públic. Però si l'espectador sap penetrar més en l'esperit que no pas en les paraules, s'adonarà que Dragún planteja problemes vitals, que formula severes crítiques i que el seu teatre té un accentuat to social, les quals coses fan que, a més a més de tenir contingut i solidesa, tingui una plena acceptació per part del públic més heterogeni en quant a cultura, formació, sensibilitat o intel·ligència.

L'obra. = *Historias para ser contadas* fou estrenada, com ja hem dit, l'any 1957, a Buenos Aires, en el Festival de Mar del Plata, per l'elenc «Teatro Popular Independiente Fray Mocho». Amb una gran simplicitat d'elements i amb una també molt rudimentària estructura argumental, Dragún ens explica tres històries.

Totes elles reflecteixen la solitud, les pegues i els fracassos d'una joventut que l'engranatge social va arraconant amb egoisme. En el fons, totes aquestes històries tenen un comú denominador: la defensa de l'home. De l'home que, sovint, es veu trepitjat i bandejat per la incomprensió i per l'ambició dels poderosos, d'aquells que «tallen el bacallà». I, per aconseguir-ho, Dragún utilitza un llenguatge planer, ric en sinceritat, de veritable autenticitat humana, tot mostrant-se alhora realista i objectiu.

Creiem sincerament que aquest és el camí que haurien de seguir els nostres autors si realment volen fer un teatre popular de volada, sense demagògia ni partidismes; si volen fer un teatre que tracti els temes punyents, sense enfarfeces ni complicacions innecessàries, i que sigui inspirat i guiat només per la

solidaritat i l'amor entre els homes. I, per a demostrar-ho, cal començar per estimar, com fa Dragún, els seus personatges.

I els estima tot presentant-los com a vertaderes persones, i no com a ninots de cartró, sense fibra ni ànima, com tant vegades veiem que circulen pels nostres escenaris. I els estima fent-los parlar un llenguatge a l'abast de tothom, sense caure, però, en banades, posat que no oblidia que el teatre, al mateix temps que és un mirall on reflectir les nostres virtuts i els nostres defectes, és també càtedra des d'on s'ensenya i s'orienta.

Historias para ser contadas pot classificar-se molt bé, dintre del gènere de teatre poètic i líric, que té per objecte presentar-nos, si bé en forma voluntàriament deformada, una visió de les coses quotidianes, amb una gran espontaneïtat i amb una gran austeritat i simplicitat de recursos formals, per tal de fer-ne una crítica constructiva, amb un fons d'humor amarg, però també sa, que contribueix eficaçment a projectar la idea de l'autor: la de presentar-nos una societat que, malgrat els vint segles de cristianisme, viu encara corsecada per un materialisme sens límit, i on l'amor al proïsme és, malauradament, només pura falla.

R. Munné i Coll

La recollida d'enquestes sobre les 50 obres cabdals de la Llengua Catalana

Per dificultats tècniques i de tabulació, la recollida de respostes ha estat ajornada fins al proper dia 16 de juny.

Centre de Formació
de Conductors
SCALEXTRIC

Vostè necessita el Carnet

Benvingut
al permís de conduir
Aconseguiu-lo
sense esforç i pagueu-lo
sense problemes

PREUS POPULARS

Roger de Flor, 57 - Passeig Colon, 29

Telèfon 870 66 16

GRANOLLERS

ellams
Duplicator C.º, S. A.

Fundada en 1917

Màquines Multicopistes

Gravadors Electrònics de Clixés

Guillotines

Clixés Multicopista

Tipus Mecanogràfic i Electrònic

Tintes Multicopista

Tipus Emulsió i Oli

Corrector Clixés

Estolgs Estyletes per a dibuix clixés

Planxes per Offset

IMPORTANT: Totes les màquines i accessoris oferts en aquesta llista, són exclusivament importats del Japó

Distribuidor Oficial i Servel Tècnic

Llibreria Carbó

A. Clavé, 36 - Telèfon 870 04 32

Ratilles breus

Pànic col·lectiu

El dilluns passat diversos barris de la ciutat de Barcelona visqueren hores de suspens i de pànic, a causa d'una fuga d'un producte químic (etil acrilat, segons els tècnics) que es descarregava d'un vaixell fondejat en el port. El veïns d'algunes cases es llançaren al carrer, desesperats, mentre d'altres marxaren als pobles veïns per evitar de ser víctimes d'una explosió en cadena o d'intoxicació. Una pudor horripilant d'ous podrits feia més irrespirable l'aire crònicament contaminat de la ciutat. Alguns nens i vells mostraven signes d'asfíxia, mentre d'altres recordaven tràgics moments del temps de la diàspora de l'any 1939. En un ambient de quasi histerisme, el pànic col·lectiu es deferma.

Ara, amb una mica més de serenor, hom reflexiona què hauria passat si la catàstrofe hagués arribat a ser un fet consumat. Què dirien les nostres autoritats que tenen la greu obligació de vetllar per la seguretat ciutadana; com intentaríen justificar-se. La nostra vida —la vida de milions de persones— depèn d'un error tècnic, d'un tren que trasllada productes radioactius, de la instal·lació irresponsable de productes tòxics al bell mig de pobles i ciutats, de la poca seguretat de les centrals nuclears. La nostra vida corre el perill d'una mort absurda. Qui són els nostres botxins?

Joan Barcon

L'apotecari

Dissabte	9	Montaña
Diumenge	10	Ochoa
Dilluns	11	Oliva
Dimarts	12	Olivet
Dimecres	13	Parera
Dijous	14	Rahola
Divendres	15	Torrents
Dissabte	16	Arimany

Telefons d'Urgència

Comissaria Policia	870 75 99
Policia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Parada Taxis	870 30 28
Bombers	870 11 72
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Metges d'urgències	870 01 91
de la Seguretat Social	870 00 92
Ambulàncies	870 78 61

Plaça Gran

Director: Joan Barcon i Prevosti

Col·laboren: R. Munné i Coll - Josep Garrrell - J. Rovira Tenas - Pere Canal - Salvador Llobet - Joan Colomé - Montserrat Ponsa - Esteve Sarroca - Freeman - Jaume Ortuño i Carme Garrell

Cortespondència: Carrer Clavé, 46

Corrector: Jaume Camp

Administració: Montserrat Ponsa

Imprimeix: Gràfiques Garrell

Vila oberta

Biblioteca popular Francesc Tarafa

Com cada any, amb motiu de la Festa del Llibre, a la Biblioteca Popular es va donar a conèixer el veredict i es féu la distribució de premis del Concurs Literari per a nois i noies de vuit a quinze anys.

Pel tema primer «Un nen es passeja pel bosc i té una conversa amb els ocells», obtingueren:

Pel grup dels grans: Núria Pla, Maria Perramon i Lourdes Palau.

Pel grup dels petits: Jordi Boixaderas, Jordi Casas i Salvador Dordas.

Pel tema segon «Per a què serveixen les eleccions?», obtingueren:

Pel grup dels grans: Andrés Almansa, Joan Soldevila i Lluís Garcia.

Pel grup dels petits: Coral Perramon, M.ª Mercè Molins i Natàlia Montaña.

Pel tema tercer «Fa cinquanta anys que els nens de molts països llegeixen "Tintin". I a vosaltres us agrada? Quines aventures recordeu més?», obtingueren:

Pel grup dels grans: Vicenç Soler, Joan Sobrino i Montse Campins.

Pel grup dels petits: Francesc Gallego, Josep Comas i Francesc Pujol.

Es varen presentar 230 treballs, que els concursants improvisaren en la mateixa sala de lectura de la Biblioteca.

El nostre agraïment més sincer al Jurat format per Margarida Tintó i Montserrat Lorente, Llicenciades; Esteve Sala, Professor de l'Escola del Treball, així com a l'Ajuntament i a «la Caixa» de Pensions pels seus generosos donatius de llibres per a la Biblioteca.

Cicle de Música

Renaixentista i Barroca

Avui dissabte, a dos quarts d'onze de la nit, a la Sala d'Actes del Museu de Granollers, tindrà lloc un curiós i important Concert per «Ars Musicae» que interpretarà «Música de joia en una vila del 1550», sota la direcció de Romà Escales.

Amb aquest concert, Joventuts Musicals, finalitzarà el Cicle de Música Renaixentista i Barroca que s'ha celebrat en el transcurs dels mesos de maig i juny.

Visita a l'escola de Subnormals

El proper dilluns, dia 11, a les onze del matí, el Centre de Pedagogia Terapèutica Montserrat Montero, serà visitat per la senyora Antònia Macià, esposa del President de la Generalitat, qui s'ha interessat pel desenvolupament d'aquest centre modèlic que tenim a la ciutat.

Felicitem al Patronat Comarcal de Pares de Nens Subnormals de Granollers i Comarca de tenir l'honor de rebre la visita d'aquesta humil persona que tant ha realitzat per Catalunya.

Concurs de Pintura ràpida

«Granollers en primavera»

Organitzat per Casino - Club de Ritme, el passat diumenge va celebrar-se el Concurs de Pintura ràpida, amb lema «Granollers en primavera» essent atorgats els premis pel Jurat format per Joan Torradell, Amador Garrell, Donat Puig, Josep Algueró i Antoni Botey.

Antoni Granja-Llobet, primer premi; Pere Pujadas i Roig, segon premi; Josep-Lluís Romero i Carmona, tercer premi i un accésit a Florentina Guich i Esparrach.

Les obres concursants foren exposades a la Sala d'Exposicions de la Societat.

Plantació d'un arbre

amb timbals i trompetes

El passat diumenge dia 3, amb motiu de la Cloenda de l'Exposició de Flors, que va celebrar-se en el pati del Casino - Club de Ritme, per cert molt ben muntada i que fou extraordinàriament visitada va tenir lloc la plantada d'un arbre en el Parc Municipal donatiu d'un dels expositors.

Aquest simpàtic acte de la plantació d'un arbre, fou realitzat al so de la Banda de Timbals i Trompetes Carrero Blanco.

Donació de Sang

En el local de la Creu Roja, els propers dies, divendres 8, de 7 a 9 de la tarda; dissabte 9, de 5 a 8 de la tarda i el diumenge 10, de 10 a 1 del matí, es celebrarà una donació de sang per tots aquells que vulguin contribuir-hi en aquesta recollida tan important i necessària.

Final de Curs del Centre d'Estudis

La secció del Centre d'Estudis de l'Associació Cultural, el dilluns, dia 11, a un quart d'onze de la nit, celebrarà l'última sessió del Curs 1978-79, a càrrec de Pere Font i Padró, Director i Membre numerari del Centre, qui exposarà el tema «La tomba del Guerrer de Llinars».

Reunió de socis

En el Casal de l'Esport, el dimarts dia 12, a les 9 de la nit, celebrarà l'Assemblea General Ordinària l'Esport Club Granollers, en la que a més de la presentació de l'Estat de Comptes 1978-79 i l'Informe de la Comissió Esportiva, serà presentada la dimissió del President i s'haurà d'eleger nou President.

Plats i Olles

Amb aquest nom de Plats i Olles, grup de joves granollerins afeccionats al teatre, el divendres dia 1, a la nit, a la Sala Parroquial Sant Esteve, van interpretar una adaptació de l'obra de Rodolf Sirena «La pau retorna a Atenes».

El públic que va omplenar la sala, va premiar amb molts aplaudiments el treball realitzat per aquests nois i noies a qui hem de felicitar. L'escenografia, el vestuari, la música i la projecció de diapositives fou molt encertada.

Com actors van intervenir: Santi Gelpí, Marina Pineda, Vicenç Sala, Lourdes Palau, Montserrat Solé, Carles Canet, Francesc Pineda, Alexandre Mestre, Lluís Margenat, Josep M.ª Vergés, Montserrat Estruel, Yolanda Lorenzo, Núria Bosch, Marta Puig, Josep Canet, Margarida Banús, Xavier Ulldemolins, Francesc Podall, Salvador Pou, Francesc Garcia, Ada Margenat, Joan Nadal i Teresa Tarbal.

I la part tècnica va estar a càrrec d'Alexandre Mestre i Montserrat Vilardebò, fotografia; Alexandre Mestre, efectes tècnics; Montserrat Vilardebò, Rosa Gibert i Montserrat Castellsagué, ajudants de direcció; adaptació i direcció, Esteve Banús, a qui felicitem pel seu atreviment i el seu esforç en portar a terme aquesta simpàtica representació.

Tancada i manifestació

Les comissions de CC.OO. i UGT de Granollers i comarca juntament amb 300 delegats, el passat dijous dia 7, van tancar-se en els locals de l'AISS i al capvespre van desfilar en manifestació pels carrers de la ciutat reivindicant el patrimoni sindical.

Defuncions

Del 28 de maig al 2 de juny, a Granollers, han mort: Maria Galera i Carrión, 57 anys, vídua Rafael Espinosa i Mesa; Joana Marín i Blanes, 73 anys; Agustina Godia i Dolcet, 81 anys, vídua Joan Godia, i Joaquim Llerda i Salvador, 73 anys.

Blanc i Negre

Sense Autorització del Banc d'Espanya

Que Granollers és bona plaça bancària, és una veritat fora de tota sospita.

Per provar-ho només cal passejar-se pels carrers principals. Hi veureu bancs, no per seure, sinó per a fer-hi descansar diners, a dojo com si fossin erols de bolets —sé poc, rovellons—, en una tardor plujosa.

I cal dir-ho, han estat les sucursals bancàries, i cap més altra, les que

han fet vertaderes floritures amb llur decoració. Qui vulgui fer un catàleg de tals exquisitats, s'hi veurà negre si vol ser mitjanament exhaustiu.

El darrer requisit: Al carrer de Girona, un banc ha instal·lat una sucursal amb una solemnitat desacostumada. El més vistós del fet són les portes d'entrada. Després de salvar dos o tres graons, et trobes amb unes portes de bronze empavonat a trossos i lluent en d'altres, d'un gòtic solemne on s'hi combinen ferros, arcs, barrots i fustam tornejat d'una riquesa corprenedora.

L'altre dia, passades les dues de la tarda, vaig anar-hi per descanviar un bitllet de 500 Ptes., en moneda fraccionària. Ho reconec, el pretext era bèstia però volia tenir l'immens plaer

de veure com un meritori amb aires de gran canonge m'obria la portalada.

En trucar el timbre, la pantalleta de Televisió instal·lada damunt de les portes quedà il·luminada mentre pels serveis de sonorització del local hom sentia el profundíssim orgue d'un adàgio i per la TV veia la millor arquitectura gòtica d'Occident.

El Canonge amb sotabarba festiu m'acompanyà a la Caixa.

Feta l'operació i un cop a casa, repassant el canvi per si m'havien esquilat, oh, meravella!, m'hi vaig trobar dos tàlers d'argent tirolesos de l'any 1484.

Si no us ho creieu, aneu-hi!

La casa no té pèrdua, es veu d'un tros ben lluny.

X. M. A.

Bústia

PRIMERES JORNADES

Escola Rural a Catalunya

ORGANITZADES PER L'INSTITUT DE CIÈNCIES I EDUCACIÓ DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

PLA DE TREBALL:

Divendres, 15 de Juny

Matí, a les 10 hores. — Presentació del Programa de les Jornades.

COMUNICACIONS

— «Alguns elements per l'estudi de l'escola rural». T.E. Calzada i J. Palou, ICE-UAB.

— «El treball a les petites escoles rurals». M. Civera, Vilanova de Prades (Tarragona).

— «Escola rural: Últim reducte de pedagogia humanística?». J. Tous, Verdú (Lleida).

— «Aproximació de l'escola a la comunitat. Activitats extraescolars com a medi per nous camins». J. Duch, Guimerà (Lleida).

Tarda, a les 16 hores

— «Algunes dades quantitatives de l'escola rural a Catalunya». R. Amargós, A. Menduïña, J. R. Vilagut. Aportació del Departament d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat.

— «Els mestres i els grups de treball en una comarca». J. Baño, Vilarrodona (Tarragona).

— «El medi rural en la formació del mestre. (Experiència pilot en un curs de l'Escola de Mestres de Sant Cugat del Vallès)». J. Botey, J. Talló, de l'Escola de Formació de Mestres de la UAB.

— «Aportació d'una experiència dels mestres de Bagà». I. Costa, M. C. Cabra, Bagà (Barcelona).

Dissabte, 16 de Juny

Matí, a les 10 hores

— «Política del Ministeri en quant a escola rural. Legislació actual» Aportació de la Inspecció Tècnica d'EGB (Barcelona).

— «Criteris territorials en l'organització de l'escola». M. Mata, ICE-UAB.

— «Les escoles-llar: la seva problemàtica». A. Juárez, Olot (Girona).

— «Moviment de pares i mestres a l'escola estatal de Bellcaire». J. Hugues, M. Serra, Bellcaire

— «Experiència de diversos tipus d'Escola Unitària». I. Rigau, El Gironès (Girona).

Tarda, a les 16 hores

— Conclusions finals i clausura.

Lloc de realització de les Jornades: Locals de l'ICE a Barcelona. Avda. Sant Antoni M.ª Claret, 171 (Hospitalet de Sant Pau) BARCELONA-26. Tel. 255 36 78

Top secret

Senyor DIRECTOR:

Els quatre caps de colla de la política que fan des de Barcelona els partits polítics «quatre províncies» s'han reunit per analitzar la crítica situació autonòmica-estatutària.

No cal estar posat massa endins de tota la maniobra, ni cal ésser endevinaire, per poder dir que tot això va molt malament o que va tal com era de preveure que succeiria.

La previsió i el tractament per intentar una sortida mínimament decorosa per

tots ells, ha estat considerada matèria reservada.

No fa pas massa temps que aquests mateixos protagonistes reclamaven més informació pública i més transparència en tot allò que ens afecta col·lectivament, però ara ells mateixos practiquen el que reclamaven.

Es tracta d'una qüestió que afecta tots aquells que varen votar diputats i senadors, i no és pas un negoci privat ni són interessos dels seus partits respectius.

Aleshores perquè aquesta reserva? Estan segurs que operen amb normalitat?

És que dubten que la gent del poble

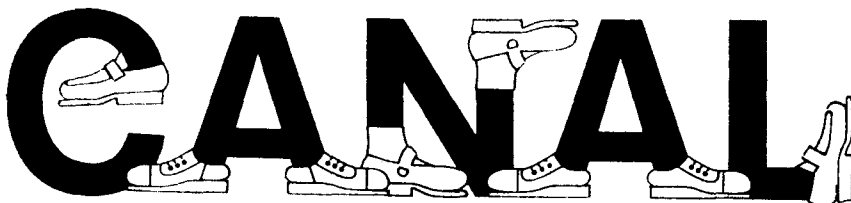
coincideixi amb ells a l'hora d'establir una estratègia per a sortir del mal pas i tirar de debò endavant?

És que no creuen en la voluntat sobirana del poble o creuen que aquesta solament té la funció de posar una papeleta dins l'urna?

La desmobilització popular que es practica des dels partits polítics ara queda ampliada en la manca d'informació, quedant així reduït al mínim el protagonisme que correspon al poble.

I després què? Es lamentaran que aquest poble no els respongui o pensen que els seus electors voldrien molt més del que ells pensen acceptar?

Joan Ballester Canals

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÈFON 8708560

Grup Assegurador CATALANA / OCCIDENT

Més d'un segle d'experiència asseguradora

La Catalana - Occidente
La Previsión Nacional
Intercontinental - Cantabria

Al seu servei

No hi cap poble d'Espanya a on no existeixi un AGENT d'alguia de les Companyies que formen el nostre Grup

Homes i dones que han escollit com a professió vendre seguretat a cents de milers de famílies i empreses de tota Espanya. La seva preparació i experiència han fet d'ells experts assessors en qui es pot confiar.

Els són — ho confessem amb orgull — la base de l'expansió del nostre Grup

Tenim les nostres Oficines a
Granollers - Carrer Girona, 2

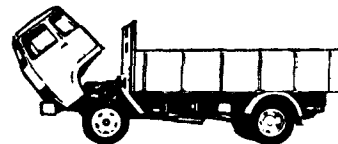
CAMP

Ebro el líder

Para ser líder,
para poder ocupar el primer lugar
(y mantenerse en él)
se requieren cualidades superiores
Es el caso de EBRO El camión líder:
por su mayor rentabilidad,
por su bajo coste de explotación,
por su fabulosa red de

concesionarios en toda España,
por su economía de
entretenimiento, por su mayor
duración, por su seguridad...
EBRO, el líder. El de la cabina
abatible. Téngalo en cuenta en el
momento de la compra.
Al decidir el camión; su camión.

avance con EBRO
el de la cabina abatible

CONCESIONARIO
OFICIAL

Fabricado por **Motor Ibérica, S.A.**

Auto Granollers / S.L

Trets Històrics de l'Inst

Si ens fos possible de fer abstracció de la vida dinàmica i angoixosa dels nostres dies. Si ens fos possible de fer una marxa enrera. Si ens fos possible d'aclucar els ulls i somniar... Llavors, veuríem, on hi ha ara l'actual Col·legi dels Escolapis, uns nois i unes noies (no gaires, perquè en aquella època només érem quatre gats aquells que teníem la fallera d'estudiar i de matar el temps entre llibres, aules, biblioteques i laboratoris), i uns professors seriosos, greus, amb un posat d'homes assenyats, i uns administratius eficients —entre ells, el que més endavant ha estat l'excel·lent geògraf i catedràtic, Dr. Salvador Llobet— i uns bidells amables —entre ells, la mena d'institució que, per a molts alumnes, fou l'inoblidable Sr. Molas—.

1929 - 1939

Era com una mena de llar...

Tots plegats formàvem, l'any 1933, el primer institut que funcionà a Granollers fins a l'acabament de la guerra, si la memòria no ens es intidel, llavors anomenat «*Instituto Elemental de Enseñanza Media*», i que fou la continuació del Col·legi Municipal de Segon Ensenyament que, des de molts anys abans, impartia a les seves aules, no sols lliçons de Batxillerat sinó també d'Estudis Comercials.

Arcàdia humana

En aquell temps, l'Institut era com una mena de llar, una segona família. Ens coneixíem tots, ens ajudàvem tots, i, el que es millor, ens estimàvem tots. I entre els professors, els alumnes, els oficinistes i els ordenances formàvem una espècie d'Arcàdia humana. Naturalment que no tot lliscava com una seda. També hi havia els seus alts i els seus baixos, com en totes les coses de la vida. I també els professors, de tant en tant, donaven carbasses (les terribles «*culebrietas*» —una ratlla fent ziga-zagues damunt l'espai reservat, a les paperetes d'examen, a les qualificacions, perquè no estava autoritzat llavors posar la paraula «suspenso»). Però, per damunt de tot, hi havia un esperit de germanor, de simpatia, d'eufòria, d'allò que avui diríem autèntica camaraderia.

Han passat molts anys. Les coses, els costums i l'ambient han canviat moltíssim. El món ha sofert unes guerres molt greus i unes transformacions molt pregonas.

D'aquell estol de xicots i de minyones, en quedem, malauradament, molt pocs. Peròestic segur que els pocs que encara respirem l'aire d'aquest Vallès, tan nostre i tan meravellós, per molta pol·lució que l'emmetzini, recordarem, amb certa melangia, la figura escardalenca, esprimatxada i nerviuda del primer Director i professor de Geografia i Història, senyor Agustí Palau i Clavera. I ens semblarà sentir encara la seva veu una mica papissota, i, ensems, comprovar la seva forma de tractar-nos, gairebé sempre, com si fóssim talment uns nens d'escola primària. I això, en el fons, ens molestava. Sí. Aquesta és la veritat. Perquè nosaltres ens creïem llavors que érem els reis de la Creació. (La vida ens ha demostrat, després, que no sols no hem estat els reis, sinó tampoc els cavalls ni les sotes).

I recordarem també, ja no cal dir-ho, el Secretari d'aquell Institut (després,

Director), el professor de Filosofia, senyor Alexandre Satorres i Capell, amb el seu posat d'home absent d'aquest món, de no tocar mai de peus a terra, de viure enmig de núvols i de metafísiques, amb la seva rialleta de conill porquí i el seu posat de frare exclaustat. Però, un bon home i un pou de ciència. Perdó, de Filosofia. I de Lògica. Morí víctima d'un accident de circulació, molts anys després d'haver-se acabat la guerra. Creiem que no podia ser d'altra manera. Ell era un filòsof, no un home pràctic. La mecànica, un dels signes més potents de la nostra època, fou la seva Parca. Reposi en la veritable pau.

Galeria de personatges

I recordarem, encara, tants i tants d'altres professors: el Pare Julià Centelles, que tenia al seu càrrec la càtedra de Literatura, amb la seva agrosolada bon-

cis; fer de professor, era allò que ara en diem un «hobby»), cotxe amb el qual venia cada dia de Barcelona i que era l'admiració de tota la jovenalla i de molts ganàpies; el senyor Prudencio Argüelles, elegant i «charmant» com ha d'ésser un autèntic professor de Francès; i, sobretot, el simpàtic, graciós i ocurrent, com a bon andalús que era, professor de Física i Química, senyor Francisco Píriz, «*el que suspendia con la sonrisa en los labios*».

No érem àngels

Sí. Podríem parlar, a més a més del Professorat que jo vaig conèixer, de moltes més coses, de moltes facècies, fins i tot d'algun Consell de Disciplina, perquè, a vegades, fèiem alguna de les nostres: no érem pas uns àngels... Podríem parlar dels panets de Viena, de la coca ensucrada, dels suculents llonguets i fins del pa integral que cada dia anàvem a cercar al Forn de ca l'Espinassa (i que consti que no és la nostra intenció fer cap mena de propaganda...) Podríem parlar de les nostres Festes de Fi de Curs (àdhuc gosàvem fer representacions —quina inconsciència!— d'alguns Diàlegs de Plató i convocar paròdies de Jocs Florals...) Podríem parlar de les excursions que fèiem i de les visites a Museus, Esglésies (sobretot romàniques) i llocs pintorescos d'un cert interès arqueològic... Podríem parlar dels nostres primers enamoraments... Podríem parlar dels nostres companys i companyes d'estudis, d'alguns d'ells, avui, figures molt importants, i d'altres, per desgràcia, ja morts... Podríem...

Però l'espai no ens ho permet. I potser també en fariem un gra massa.

El nostre intent ha estat recordar, encara que ho hàgim fet a rajaploma, aquell Institut dels anys de la República, tan estimat, tan nostre, tan ficat al moll dels

LA VIDA ENS HA DEMOSTRAT, DESPRÉS, QUE NO SOLS NO HEM ESTAT ELS REIS, SINÓ TAMPOC ELS CAVALLS NI LES SOTES.

homia i la seva eterna mania amb els clàssics (tan ensopits llavors per a tots nosaltres); la senyora Rosa Vila i Coro, hieràtica, inflexible, dura com algunes pedres que estudiàvem a Mineralogia (ella ensenyava Història Natural, Fisiologia i Higiene i Agricultura); el senyor Narciso Alberto Cosin i Gallego, professor de Dibuix, cèlebre pel seu «*borrélo todo*» que pronunciava cada cop que li ensenyaves una làmina mal engiponada per molts de nosaltres; el senyor Pablo Hernández, rígid professor de Matemàtiques, que ens tenia embadalits amb el seu «*Studebaker*» (ell era un home de nego-

nostres ossos, i que, a desgrat de totes les vicissituds passades, no hem pogut oblidar mai.

I encara que recordar sigui, per a moltes persones, un signe de senectud, nosaltres creiem, tal com ha dit Richer, que «*el record és l'únic Paradís del qual mai ningú no podrà foragitar-nos*».

I el record del nostre Institut, d'aquell «*Instituto Elemental de Enseñanza Media*», és, per a tots els supervivents d'aquell temps, una mena d'Edèn que ens fa ben vius i ben actuals uns dels millors anys de la nostra vida.

R. Munné i Coll

1939 - 1968

La Cultura, ruïna de l'Ajuntament

L'Institut Elemental de Segon Ensenyament que succeí a l'antic Col·legi Municipal de Segon Ensenyament l'any 1933, acabà les seves tasques el 1939. En lloc de retornar com a Col·legi, immediatament després de l'entrada de les tropes

franquistes, es nomenà un Patronat que, després d'una visita al Ministeri d'Educació Nacional, permeté continuar en règim d'Institut fins el dia 30 de setembre d'aquell any i realitzar els exàmens de convalidació dels estudis efectuats

ut: De l'ambient familiar a la massificació

en els cursos 1936-37; 37-38 i part del 38-39, comproment-se el Patronat a abonar totes les despeses, àdhuc de personal docent. L'ànima de la iniciativa i del Patronat fou el notari senyor Josep M. Montagud i Borja prou conegut a la ciutat.

Seria molt llarg d'explicar totes les vicissituds d'aquell any 1939 amb l'expulsió de l'edifici que ocupava el centre per part del batlle de Granollers per a instal·lar-hi el Col·legi de Sant Josep de Calassanç; les disputes per quedar-se taules i cadires, amb juraments escrits «por Dios y por España» que dissimulaven 80 taules bipersonals 1.160 cadires i les amenaces rebudes pel que subscriu (aleshores oficial de Secretaria) per no voler jurar la inexistència d'aquest material.

Savis i pobres

A part aquest parèntesi, el cas és que continuà el repàs Col·legi Municipal des de l'1 d'octubre del 1939 amb personal de quasi tot nou i, dintre el possible, de radicació local o comarcal. L'ajuda municipal era quasi bé nul·la car l'alcalde del moment (i d'altres successius) i l'interventor municipal coetani, creien o bé manifestaven, que la *Cultura havia d'arruinar l'Ajuntament*.

Cal dir que l'orientació del Col·legi (i en això vull fer constar que personalment el que subscriu va tenir-hi bona part) fou la de donar-hi entrada a tots aquells que els seus mitjans econòmics no permetien pagar els estudis, seguint en això l'orientació donada l'any 1931 per l'antic director Joan Canals i Carreño. Cal dir que un dels primers en entrar al Col·legi en aquestes condicions, l'any 1932, amb una beca concedida pel Conseller de Cultura d'aleshores Sr. En Ramon Montanyà, fou el sota-signant.

La tenència del centre doncs fou la d'atavorir els estudis de tots els granollers amb vocació; l'eficàcia es demostrà, per exemple, en un any que presentarem 23 alumnes a l'Examen d'Estat (revalida de 7 cursos) i aprovar-ne 22 a la convocatòria de juny.

El canvi de Pla d'Estudis amb el ministre Ruiz Jiménez i l'Examen de Grau dels 4 primers cursos amb la concessió del títol de Batxiller Elemental, portà un gran contingent d'alumnes al Col·legi que féu petit el vell edifici del carrer de Corró on ens havien portat l'any 1939 i gràcies a l'Ajuntament, poguérem ocupar, de dia, uns dels dos pavellons que s'havien construït al carrer Roger de Flor per a l'Escola del Treball.

Les penoses anècdotes de discussió amb els Ajuntaments omplirien planes; la més indicativa fou una en la qual l'Alcalde es negà a augmentar la subvenció municipal per fer front a les majors despeses després del trasllat al nou edifici actual. El que subscriu increpà durament els representants de l'Ajuntament, car era patent que els regidors i l'alcalde no tenien interès en sostenir un col·legi que servia sobretot als fills dels ciutadans menys adinerats, que no podien pagar una estada d'uns cursos en un Internat. L'acalorament de l'afegat féu que és millorés un xic la situació.

Estudis de Comerç

Les necessitats administratives de la ciutat havien demanat sempre uns estu-

AIXÍ, EL COL·LEGI PERDÉ PRIMER ELS ESTUDIS DE BATXILLERAT PER ORDRE DE L'ALCALDE I DESPRÉS ELS ESTUDIS DE COMERÇ

dis de comerç, per altra banda de llarga tradició granollerina, els quals després es transformaren en Comerç Oficial o Peritatge Comercial, que per altra banda no tingué massa demanda.

Les necessitats de l'ensenyament secundari i la tradició ja antiga amb el mestre de tan bon record com Josep Casafont, havia portat a tenir algunes classes de «Preparatori» abans del batxillerat, que proliferaren i s'acreditaren fins que amb el traspàs de tots els estudiants del vell Col·legi Municipal d'Ensenyament Mitjà al nou Institut de Batxillerat el curs 1968-69, deixaren una importància extraordinària a l'ensenyament primari i als estudis comercials que duraren fins a la nova reforma Villar Palasí dels estudis professionals, amb la qual cosa, l'Escola del Treball, malgrat la tradició que hi tenia el nostre Col·legi, es féu seu els estudis comercials normals. Així el Col·legi perdé primer els estudis de batxillerat per ordre de l'Alcalde i després els estudis de Comerç i de Peritatge.

El fet que els estudis primaris, aleshores ja anomenats d'Ensenyament General Bàsic es prolonguessin fins als 14 anys dels alumnes, la mateixa edat que el Batxillerat Elemental, aconsellaren d'ampliar les classes d'E.G.B. prosseguint la tradició del suprimit batxillerat elemental, i a continuar amb el Peritatge Comercial fins a la seva dissolució. Així doncs, el Col·legi restà amb l'especialització de l'Ensenyament General Bàsic amb el qual la continuïtat des del 1970-71.

Directrius de 30 anys

La història del Centre seria molt llarga. Destacarem les directrius que dominaren durant 30 anys.

Primera: Importància de l'existència del Col·legi quan no hi havia altre centre per batxillerat a Granollers i que possibilitava que la gent de classe mitjana i obreira pogues seguir l'ensenyament mitjà. Cal agrair als distintes ajuntaments la seva preocupació.

Segona: Accés indiscriminat a tots els alumnes favorables a l'estudi amb la promoció de beques i semibeques per als més pobres econòmicament.

Tercera: L'ensenyament que s'hi ha donat ha estat sempre de bona qualitat per amor al centre, no expulsà mai a cap alumne menys dotat intel·lectualment, malgrat l'economia migrada, quasi sempre tot plegat gràcies al sacrifici del professorat.

Quarta: Aquest centre de batxillerat, en el seu moment històric acomplí una tasca transcendental i ètica, com ho proven les declaracions públiques per part d'alumnes avui molt destacats en la seva vida intel·lectual-professional.

Finalment: Els sacrificis que el conjunt del professorat va fer en la formació de persones durant 30 anys, només amb una economia de subsistència, difícilment li seran reconeguts ni agraits. Però aquí rau la seva grandesa i la seva servitud.

Salvador Llobet

1968 - 1979

Un institut d'aquestes dimensions és una màquina excessivament complexa, que comandada a distància és molt difícil que camini ràpida i eficaç.

El dia 4 de novembre de 1968, diada de Sant Carles, s'inaugurava l'Institut Nacional de Batxillerat. I.N.E.M. per alguns, I.N.B. per a uns altres, Institut Roser Pujades per altres, i per la majoria Col·legi de Color Xocolata.

Amb el fet culminava un llarg camí de polèmiques gestions i aspiracions. Granollers ja tenia Escola Pública de Batxillerat.

D'aleshores ençà, en l'àrea de l'Ensenyament s'han produït uns fets que considerem cabdals: 1. — La proposta de reforma educativa (Llei General d'Educació). 2. — Aplicació gradual d'alguns aspectes de la reforma. 3. — Irrupció massiva d'alumnes a tots els nivells de l'Ensenyament i més específicament al Batxillerat.

Afegim-hi accions, reaccions i fets diferencials locals en un entorn socio-polític canviant, i tindrem el panorama de l'ensenyament mitjà a la nostra ciutat.

Què és l'Institut de Granollers?

És una pregunta que aquests dies els

pares i/o mares es fan amb molta freqüència, abans o després d'un penós pelegrinatge pels centres de Segon Ensenyament de la ciutat.

L'Institut és un Centre proveït en un 99 % pel Ministeri d'Educació la ciutat el manté mínimament hi posa els alumnes encara que no tots, perquè provenen d'altres poblacions de la Comarca. L'Institut de Granollers, juntament amb el «Joan Maragall» de Barcelona, són els més grans de la «província». Diguem-ho en llenguatge oficialista, són instituts del mòdul 5 (800 alumnes de cabuda oficial). A la practica, i en aquest curs que acabem, ha tingut 1.564 alumnes, 75 professors i 4 persones de P.N.D. que atenen els serveis diversos.

La gent ho diu i no és cap secret: que no hi ha places, que per fer-hi una preinscripció hi ha pena de la vida, que el curs comença tard, etc. etc. Com pot ser tot això?

La resposta és fàcil per mitjà d'una comparança. Un institut d'aquestes dimensions és una màquina excessivament complexa, que comandada a distància és

segueix a la pàgina següent

Trets Històrics de l'Institut

molt difícil que camini ràpida i eficaç.

Tants alumnes, tants professors, tanta complexitat organitzativa fan difícil, per no dir impossible la coordinació d'aquests elements tan diversos. Si a sobre hi acumulem els déficits que pateix tot el sistema educatiu, ens trobem en quelcom que no convenç ningú. Ens ho han confessat, el problema més difícil és la massificació.

Les dades d'aquesta complexitat

En la creació d'un Institut de Batxillerat hi intervenen dos elements, els quals fins ara han tingut el seu tarannà propi.

Primer, normalment existeix l'ofertament per part d'un municipi d'uns terrenys, en el qual s'hi hauria d'edificar el nou Institut que cobriria les necessitats de la població.

Segon, el Ministeri accepta l'oferta, s'edifica l'Institut. I acte seguit el Ministeri proveeix de professorat i promou l'organització, sota, naturalment del seu control.

Aquest és en esquema l'origen de gairebé tots els instituts de Batxillerat.

Els alumnes, ho hem dit abans, amb onze anys d'existència s'han triplicat, d'un cens inicial, el 1968, escasament 500 alumnes, s'ha arribat a un cens, el 1978-79 de 1564.

Inicialment hi havia quatre horaris. El diurn, el matutí, el vesperí i el nocturn. El diurn tenia una duració normal a l'horari escolar convencional, el matutí de les 8 del matí fins a les 2 de la tarda, el vesperí de les 4 a les 10 del vespre i el nocturn de 6 a 10 del vespre. Fixem-nos-hi: en un moment determinat a l'Institut hi havia dos grups determinats que feien coses diferents.

Aquests horaris des del 1977-78 han quedat reduïts a dos per a B.U.P., diurn i nocturn i a 2 per a C.O.U. (matutí i nocturn).

Ha desaparegut la complexitat horària, però resta la quantitat considerable d'alumnat.

Preguntant per les perspectives de futur, hem pogut comprendre que la zona, demarcació corresponent gairebé a la Comarca, necessita de com a mínim dos instituts més, potser a les Franqueses i a Canovelles, que poguessin absorbir la demanda de llocs de batxillerat. El problema, però, rau inicialment en l'exigència per part del Ministeri d'un nombre mínim d'alumnes inicials, ja siguin 400, ja siguin 600, etc.

«Les «plantilles» de professorat han variat en el temps: Inicialment el Grup de Professorat imposat pel Ministeri era fix d'acord amb el mòdul de classificació de l'Institut, posteriorment el professorat li és assignat d'acord amb l'evolució real de alumnes matriculats.

Una altra característica força remarkable és la diferent dedicació dels professors: normal, plena i exclusiva, que comporten diferències horàries remarquables. És característic la situació laboral dels professors: catedràtics, agregats i penenes. Això comporta una diferencia-

ció en quant a sous. Els costos de manteniment per a un semestre, se'ns ha dit que eren ridículs, vol dir que la dotació material del Centre en deu patir.

Organigrama del centre

L'organització general consta de tres nivells, *Equip Directiu* format pel Director, Vice-director, Cap d'Estudis Diurn, Cap d'Estudis Nocturn, Secretari i Vice-secretari.

Consell de Direcció format per l'Equip Directiu més dos Professors Numeraris

Alumne de COU opina

Els Professors

han de donar més que rotllos

Un alumne de C.O.U., de 17 anys, que ha cursat els tres cursos de B.U.P. a l'Institut, ens contesta a unes preguntes:

—*Creus que l'Institut, actualment compleix amb les seves funcions d'ensenyament?*

—Considerant com està organitzat l'ensenyament en l'actualitat, no es pot dir que funcioni malament; falla en aspectes, però en d'altres s'equilibra bastant. Les taies, no es pot dir que siguin culpa dels professors, sinó que tots n'hi tenim part. Si hi hagués una organització conjunta professors alumnes, ens entendriem millor i aniríem més bé.

—*Penses que el nombre d'alumnes, sobrepassa el límit ideal?*

—Crec que el límit ideal, és sobrepasat de llarg, però això no vol dir pas que els seus gairebé 40 alumnes per classe, faci impossible de fer-ne, el que és cert, és que les condicions no són tan òptimes: és més difícil tant pels uns com pels altres.

—*Teniu els alumnes suficient interès per les classes, és a dir, per les matèries?*

—Crec que la majoria, som bastant seriosos amb això. Moltes vegades, inclús hem de posar molt més interès, pel que hi manca dels professors, amb tot i això, hi ha excepcions, que vénen donades per la llibertat d'assistència?

—*Teniu algun d'aquells professors que fan que la seva classe sigui extraordinària?*

—Sí, com a tot arreu, al nostre centre hi ha alguns professors que a part d'entendre's millor amb els alumnes, les seves classes són d'un nivell més elevat. Potser aquí radica el major enteniment entre professors-alumnes.

—*Considerem als professors interessats en les seves classes i alumnes?*

—En general penso que estan força interessats; naturalment, uns més que d'altres, que les seves classes siguin positives i ajudar als alumnes si cal. Crec també, que aquesta és la seva obli-

(Catedràtics) i dos Professors No Numeraris (P.N.N.).

Claustre de Professors, format per tots els Professors, Pares i alumnes amb veu però sense vot. És l'òrgan màxim i sobirà de l'Institut.

Hem intentat fer un resum del que és l'Institut de Granollers en aquest moment. Ens cal agrair l'amabilitat de la Sra. Directora que ens ha atès durant unes hores per explicar-nos característiques i problemes de la Institució, segurament haurem traduït més fidelment els problemes que solucions positives. El cas però que un tema important necessita una consideració ciutadana i un diàleg. Serveixin aquestes notes per això. És el que preteníem.

Per la transcripció M.P.T. i J.C.

gació. No és tan sols venir a donar el rotllo sinó que cal que les classes no siguin avorrides i així els alumnes ren-deixin al màxim.

—*Jo diria que un problema que des de fora sembla que pot influir en la bona marxa del centre és la falta d'arrelament a la ciutat dels professors, donat que la majoria viuen fora de Granollers. Què opines?*

—Aquest no és problema d'ara, sinó que ho ha estat sempre des de la inauguració del Centre. A ben segur que ha influït bastant, ja que els professors només treballen a nivell de seminaris, sense una labor conjunta, i que sí, que es podria fer, si tots visquessin aquí.

M. M. P.

Cultura = Progrés

Entenem que la bona marxa dels pobles està sempre en relació amb la bona entesa i relació dels seus ciutadans. Perquè una societat camini endavant, cal que els seus membres obrin rectament, amb justícia, amb eficiència. No n'hi ha prou amb «bona fe». Certament, tot això va lligat amb la preparació i no cal dir l'educació de cadascun dels homes que han de dur a terme les tasques que els han estat confiades. Com més gran sigui la capacitat de tots, majors seran les possibilitats de construir aquesta societat més justa, amb la que tots som-niem.

No creiem allò que es deia en una època no molt llunyana: L'educació comporta només que problemes.

Estem segurs que solament amb el treball de tots, canalitzat per mà d'uns bons tècnics en cada matèria, resultat d'un bon ensenyament a tots nivells, podem aconseguir aquestes fites màximes de progrés, que entre tots ens hem proposat. ENSENYAMENT, CULTURA I TREBALL, tres eines per a remuntar el país.

M. P. T.

bassa

llenceria
brodats

Plaça dels Cabrits, 1 - Tel. 870 02 13 - GRANOLLERS

La vista és la que treballa

És molt freqüent el fet de suposar la presència d'un sufix en un mot que realment no el conté. Així, els verbs derivats de mots acabats en *is*, mitjançant la terminació verbal en *ar*, han estat identificats als verbs formats amb el sufix *itzar*. D'aquesta manera han nascut les formes errònies *improvitzar*, *matitzar*, *tapitzar*, *vernitzar*, etc., que tan sovint trobem usades en substitució de *improvisar* (d'*improvis*), *matisar* (de *matís*), *tapissar* (de *tapis*), *vernissar* (de *vernís*), etc. que són les correctes. Per tant, el mot *improvització*, inserit per dues vegades a les planes centrals (article, «Han passat les festes de l'Ascensió») calia substituir-lo per *improvisació*.

També hem vist el verb *destroçar*. Aquesta errada ens permet, avui, de parlar de l'ortografia de la *ç* (*ce trencada*). Aquesta lletra que té el so de *s sorda* davant *a*, *o* i *u*, s'ha d'usar:

a) En els adjectius d'una sola terminació acabats en aquell so: *atroç*, *audaç*, *capaç*, *teliç*, *precoç*, *veloç*, etc.

b) Els derivats acabats en *ment* corresponents als adjectius precitats: *audaçment*, *feliçment*, etc.

c) Els derivats en *ança* i *ença*: *esperança* (d'*esperar*), *prometença* (de *prometre*), *naixença* (de *néixer*), *tardança* (de *tardar*), *enyorança*, (d'*enyorar*), *creixença* (de *créixer*), etc.

d) En els mots de la mateixa família on s'escriu *c* davant *e* i *i*. Així: *dolç*, *dolça*, *dolçer* (en la mateixa família, *dolçesa*, *endolcir*); *plaça* (*places*); *venç*, *venç*, *vençut* (*vèncer*, *vència*); *comerç* (*comerçant*); *caça*, *caçar* (*cacera*); *dreçar* (*dreuera*); *França* (*francès*); *força*, *forçut* (*forcejar*); *balanç*, *balança* (*balancejar*); etc.

e) En alguns mots, amb llurs derivats, que no obeeixen a cap regla gramatical. Destaquem *arboç*, *avanç*, *braç*, *calç*, *calçat*, *calçotets*, *cançó*, *capçal*, *erició*, *escorç*, *estruç*, *façana*, *falç*, *glaç*, *jaç*, *llaç*, *llençar*, *llençol*, *llicó*, *lluç*, *pedaç*, *plançó*, *Provença*, *solaç*, etc.

Finalment, cal tenir present que no s'escriuen amb *ç* els mots derivats amb els sufixos *as*, *assa*, *is*, *issa*, *ús*, *ussa*, *dis*, *dissa*. Així: *canemàs* (de *cànem*); *capatàs* (de *cap*); *cuirassa* (de *cuir*); *pinassa* (de *pi*); *terriassa* (de *terra*); *pallús* (de *palla*); *gentussa* (de *gent*); *batussa* (de *batre*); *enyoradis* (d'*enyor*); *enamoradis* (d'*enamorar*); *degotís* (de *degotar*); *corredissa* (de *córrer*); *canyís* (de *canya*); *passadis* (de *passar*); *trencadissa* (de *trencar*); etc.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

GLOSES Les coses clares

Ens hem fet el propòsit d'escriure cada setmana uns mots senzills i entenedors per intentar distreure un moment els bons amics que tinguin la paciència de llegir-los. A vegades ens surt de la imaginació una guspira, diríem feliç, que ens serveix per a provar de donar compliment en aquell fatu designi. Altres vegades, però, no ens acaba de convèncer allò que, fent un esforç, ha rajat de la nostra minsa fantasia.

Sembla que no aspirem a gran cosa —i és veritat— amb els nostres curts escrits, però recordem, temorencs, la resposta que va donar Voltaire als seus amics quan el convidaven a anar a donar un tomb: «Perdoneu que no us acompanyi, però tinc feina molta estona ja que he d'escriure una cosa molt curta».

Potser tenia raó aquell escriptor per altra banda tan prolífic. Dir o escriure unes lleugeres paraules, comporta un esforç ben notable, si volem que tinguin una passadora gràcia.

Deixem per als bons oradors o escriptors la tasca d'amuntegar paraules per llançar idees ampulloses i confuses en determinades ocasions. Recordem l'anècdota d'un secretari municipal de Granollers, el qual va fer llegir a un seu amic un llarg escrit que acabava de redactar: «Què us en sembla?» —li va preguntar un cop acabada la lectura. L'amic no el volgué enganyar i va respondre: «No entenc allò que voleu dir». I l'eixerit secretari va precisar: «És senyal que està bé, perquè em convé que no digui res».

Així s'omplen, de vegades, els expedients enrevessats. I ens sembla oportú de fer-ho notar als polítics novells de bona fe perquè, si el cas arriba, no es deixin entabanar amb les oratòries massa enfarfegades, per brillants que siguin els mots usats en llur conjuminació. Potser només van destinades a donar gat per llebre, i seria lamentable que els inexperts caiguessin en aquest parany.

XIXU

Atletisme Campions Catalans

D'emocionadíssim, es podria qualificar l'últim encontre disputat per la Lliga Catalana de 2.ª Divisió, que es va desenvolupar diumenge passat a les pistes municipals d'Atletisme. Des del principi fins al final, la lluita entre el Girona, l'Igualada i el Granollers per a poder ascendir a 1.ª Divisió, va ser molt tancada i emocionant, ja que un dels tres clubs es quedava despenjat de l'ascens.

La qualitat de les marques van respondre a l'alt nivell de la trobada i es van obtenir 9 victòries per part local, 7 per l'Igualada i 4 pel Girona, que es van saldar amb 23 punts d'avantatge sobre el Girona i tan sols 1 punt sobre l'Igualada. En conjunt, els primers homes del nostre club van estar molt brillants i ben aprofitats pels segons.

En el pla individual, la cosa més destacable de la jornada va ser Juli Querol que amb 10'5 en els 100 m.l., va aconseguir la mínima per a actuar als pròxims campionats d'Europa que s'han de celebrar a Polònia, i a més, de ser la 3.ª millor marca absoluta espanyola de l'any. També va realitzar un salt de 7 metres en longitud que li va valer el 2.º lloc.

Les victòries restants van ser per a Salvador Primo amb 61'86 en javelina i 23'1 en els 200. Jordi Cladellas amb 3'90

en pèrtiga, essent 3.º en aquesta prova el veterà Salvador Vilà amb 3'40 m.

Casimir Rey amb marca personal en 400 m.v., amb 56" 4 i en 110 m.v., amb 16" 0, Josep Roca en martell amb 44' 66 m., Albert Torné en 400 m.l. en 54" 4, Lluís Bruguera en 5.000 m.m. amb 26' 01", Josep Martínez en disc 35' 32 m., Francesc Pujadas en pes 12' 58 m.

També van brillar, encara que no van aconseguir la victòria, Pere Cornellas en 800 m.l. amb 2' 0" 1, Josep Gordi 13' 70 m. en triple, Salvador Cladellas en 5.000 m.m. 27' 25" 5, Josep Queral en pes 11' 52 m., Miquel Pujadas amb 16' 45" 4 en 5.000 m.l. i l'equip de 4 x 400 m. compost per Torné, Rey, Yeste i Cornellas amb 3' 32" 2.

En resum, una bonica matinal, amb grans marques pel mig, que ens suposa enfrontar l'any que ve la 1.ª Divisió amb el comandament de Salvador Vilà, que junt amb en Juli Querol, al final de l'encontre, van ser tirats a la ria d'obstacles com marca la tradició atlètica dels vencedors.

Un any més, després d'acabada la lliga, amb la mirada endarrera, es resum tot el treball que s'ha fet durant l'any.

En aquest, tot quant estava previst s'ha complert, el pròxim ja ho veurem. La cosa més important és recollir després d'haver sembrat durant llarg temps.

FREEMAN

Foto *Battle*
Revelat de color fet per KODAK

Que quedí clar

A un riu se'l pot canalitzar; mai aturar-lo i menys encara suprimir-lo. Això mateix passa amb aquest sentiment, a vegades subterrani o subconscient, que en diem la religió.

La sed de l'home és insaciable perquè no troba mai allò que la hi pugui apagar. L'home és el Tàntal de la mitologia grega que, quan ja sembla que aconsegueix l'aigua que li hauria de donar la satisfacció de les seves apetències, aquesta mateixa aigua resulta que està més lluny del que es pensava.

No el satisfà, a l'home, l'explicació científica ni tan sols la racional: sempre hi ha un buit per omplir. Aquest buit pot ser omplert amb les coses més inospitades. És «religió» quan l'home se sent que depèn, en el present i en l'avenir, d'aquestes coses. El món format per aquestes coses és el món del «sagrat» al qual el món d'aquí baix immediat, li està supeditat.

Potser no trobaríem ningú que, d'una manera o altra, no se senti relacionat amb aquest món del sagrat, car, almenys fins ara, aquesta relació subjectiva és connatural. L'«homo sapiens» és el mateix «homo faber», el mateix «homo socialis» i el mateix «homo religiosus». Aquest riu, tan subterrani com es vulgui, sempre es filtra per un lloc o altre. Religiosos així ho són fins els més sincers ateus.

A la capital de l'ateïsmo, Rússia, l'Acadèmia de Ciències de Moscou s'ha vist obligada (segons la revista «Science et Avenir») a cridar a l'ordre a bastants dels científics perquè, en algunes de les seves produccions, marxen del camp estrictament científic i s'arrisquen pels bardissars de l'espiritualisme i per formes religioses, això sí, més aviat degradades. I la revista americana «Time» en el seu número del 23 d'abril del 1973, dedicava unes quantes pàgines a fer saber com els més famosos científics d'aquell país, junt amb un creixent escepticisme envers la ciència, augmenten la seva adhesió a hipòtesis de tipus espiritualista, àdhuc irracional i fins i tot supersticiós.

Unes suposades realitats sobrenaturals (indemostrables, evidentment!) la suprema de les quals és la divinitat, junt amb la convicció de l'existència d'una altra vida, junt amb els corresponents comportaments inspirats pel sentir-se lligat a l'esmentat món del sagrat... és allò que un examen purament fenomenològic pot dir que és «religió». I, com que, entesa així, la religió és tan connatural a l'home com la por o la gana, se'n dedueix honradament que tot home és religiós ni que no estigui vint

culat a cap religió organitzada. L'estar-ne, no hi afageix gran cisa.

Com a home i com a jueu, Jesús era religiós. El cristià, com a home i com a vinculat a una religió organitzada, és religiós. Però hem hagut d'esperar als nostres dies perquè ens adonéssim de que, en l'actuar de Jesús, hi ha una tàctica antireligiosa. Es passa moltes més hores a l'aire lliure, pregant, que no pas a dins el Temple. Desobeeix intencionadament i ostensible moltes prescripcions religioses. Ataca l'oficialitat del Temple ensenyant que al Pare se'l podrà adorar onsevulla; a més, que caldrà adorar-lo «en esperit i en veritat». I, si encara això fós poc, fa el desafiament més agosarat relativitzant el «sabbat» (dia del Senyor!), presentant-se ell com a superior al «sabbat» (cosa que a nosaltres no ens sorpren car el confessem «Déu» a més d'home) i, més encara, posant l'home, l'home!, per damunt del «sabbat»: «no és l'home per al dissabte sinó el dissabte per a l'home». A les oïdes dels fariseus aquesta doctrina era una blasfèmia darrera una altra...

El cristià, doncs, religiós pel que té d'home, hauria de marcar distàncies amb la religió, per allò que té de cristià, d'imitador de Jesucrist. Aquest distanciament l'exigeix, també, la seva condició de «cradat» per Déu, que és el començament de la fe, propi del judeocristianisme... a l'inrevés de les altres religions en les quals Déu és el «cradat» per l'home.

En el cristianisme, doncs, hi ha tot una zona que no «entra» dins la classificació de «religió». Qui s'ho miri des de fora, no ho entendreà i, atent només a allò que és classificable, continuarà posant el cristianisme al costat de «les grans religions». Els que som a dintre, però, no podem evitar un somriure quan ens volen posar al costat del budisme, de l'islam, del shintoisme, etc. (molt respectables tots, certament) perquè... no hi tenim res a veure. Aquelles són religions; ser cristià, és una altra cosa: és una vida.

J. Rovira Tenas

Notícia de l'Ajuntament

Tornem'hi

Em sap greu insistir sobre el tema de l'economia municipal, però, malgrat que em faci pesat i avorrit, penso que tots hem de conscienciar-nos, començant per tots els membres del Consistori, de la gravíssima situació del nostre Ajuntament.

És una empresa en estat de fallida. I quan una empresa es troba en aquesta situació no es poden fer dibuixos. Cal anar de cara al gra, amb mesures concretes i serioses.

Per una banda, és inajornable emprendre les accions polítiques adients per tal d'aconseguir que el Govern assumeixi les seves responsabilitats en la difícil situació financera municipal, que, val a dir-ho, ha estat provocada bàsicament pel mateix Govern, que prolongà excessivament una situació de transitorietat, tot i tenir les Hisendes municipals orfes dels ingressos necessaris per a fer front a les obligacions que imposava als Ajuntaments.

I per l'altra banda, cal equilibrar el pressupost ordinari i fer-lo de manera que sigui possible una veritable actuació del Consistori. No com ara, que les despeses de personal s'enduen més del 50 % del pressupost, i la càrrega financera ben bé un 30 %. Amb el que queda no es pot fer pas res. Només apagar el llum i anar-nos-en, perquè, certament, no hi ha pas diners per a poder-lo tenir encès.

Pere Canal

CODINACH

Plaça de les Olles, 1
Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

Assegurances

Brian de Palma

Al cinema hi ha un mestre que es diu Alfred Hitchcock i aquest té un deixeble anomenat Brian de Palma. No prenent copiar el seu estil ha agafat l'essència d'aquest i el posa al servei de les seves històries. Històries que si bé poden semblar impossibles, mai no podem afirmar que ho siguin. Però jo crec que més important que la possibilitat o no possibilitat de la seva certesa, ho és la manera com han estat portades a la pantalla. Gran dominador de l'escriptura cinematogràfica l'aplica en el moment just i mai perquè sí, malgrat que un cert efectisme que es troba molt a prop del grand-guignol faci desmereïxer un poc algunes de les seves obres. Concretament les seqüències finals de «Carrie» i de «La furia» poden resultar molt de cara al públic, però, no és això. Brian, si has portat amb mà ferma 90 minuts de cinta, perquè aquests petards gran traca final? Amb tot i això uns petits moments de disbauxa no fan renegar de la pel·lícula en sí.

Ja se sap que existeixen els «flocs», la cambra lenta, els llargs travellings circulars, els contrapicats, la partició de la pantalla i tot un extens etcètera de noms sota els quals s'hi troben un nombre de recursos cinematogràfics que ben portats poden convertir un argument amb poques possibilitats en una obra més que correcta. En Brian de Palma els coneix i domina.

Fem memòria, ja que la projecció aquí a Granollers de totes les pel·lícules d'ell ens ho permet, i recordem com la partició de la pantalla en «Hermanas» crea uns moments de màxima tensió, com els «travellings» i els «flocs» donant un aire

màgic a «Obsesión» i un «climax» gairebé insuportable a «Carrie» i així, desgranant pel·lícula rera pel·lícula ens hi podríem estar molta estona. Avui podem veure la darrera obra d'en Brian de Palma, «La furia», protagonitzada, ara que ja està considerat com un gran director, per en Kirk Douglas. Espies, política, forces poc i mal conegudes i un corrent d'amor que lliga tots els personatges, omplen aquest film. Cal remarcar una molt ben aconseguida seqüència amb cambra lenta i una altra de molt dolenta al final. Després de «Hermanas», «El fantasma en el paraíso», «Obsesión» i «Carrie», «La furia» ens confirma l'existència d'un gran director del que esperem que els dòlars no facin malbé.

En Robert Altman és un director molt interessant, no massa ben tractat per les distribuïdores, però que tan aviat te'n fot una de freda com una de calenta. Després de «Un día de boda», on ni sortia la «tira» de personatges i que podem incloure dins les primeres, ens arriba «Tres mujeres» que perfectament es pot posar dins les altres. Íntima anàlisi de la personalitat de tres dones, està ben portat i resolt. Pel·lícula que junt amb «Interiores» d'en Woody Allen, una altra obra estimable amb un cert regust a Ingmar Bergman, hagués pogut fer un magnífic programa doble. Tan «Tres mujeres» com «La furia» aguanten, i quasi diria que és necessària, una segona visió i això és el que jo penso fer.

De l'altre cinema que es projecta, no vull ni parlar-ne, per què?

Jaume Ortuño

Fi de curs a la Piscina

Dissabte passat dia 2 de juny, s'han celebrat a la Piscina Municipal unes proves eliminatòries masculines, resultants d'uns cursos de natació celebrats al llarg del curs, per a fer després unes finals amb els setze millors classificats de cada una de les cinc categories, establertes de 6 a 14 anys.

Avui, dia 9, les proves que es celebraran, seran femenines. El dissabte dia 16 a les quatre de la tarda, hi hauran les finals masculines i femenines. A més de les proves individuals, cada escola presentarà el seu equip de relleus per a fer també unes eliminatòries.

El total d'alumnes masculins inscrits, era de 470, dels quals tan sols se n'han presentat 260.

Volem destacar la bona organització d'algunes de les escoles participants que han col·laborat de manera molt eficient en la bona marxa de les proves, amb persones responsabilitzades amb els seus equips. Llàstima que no totes les que s'havien apuntat, s'hagin fet ressò del simpàtic final de curs.

Hem de fer menció també als molts pares i avis que acompanyaven la quitxalla. És així com es comença una labor. Si volem esportistes, cal començar aviat; és per tant a l'escola on s'ha d'incidir. Jo diria més bé, que és als mestres que cal engrescar, però caldrà, per això, fer-ho en hores lectives...

Agenda

Cinema

ASTORIA

Tancat per vacances fins el dia 26 d'agost

MAJESTIC

La furia

Elsa Fraulein S.S.

MUNDIAL

El ginecòlogo de la Mútua

Los ídolos también aman

PRINCIPAL

Tres mujeres

Exposicions

Museu de Granollers

Peces del museu

Com es fa un llibre?

Sala Sant Jordi de la

Caixa d'Estalvis de Catalunya

Arimany

Exposició de Retrats

A B, Galeria d'Art

Antoni Clavé

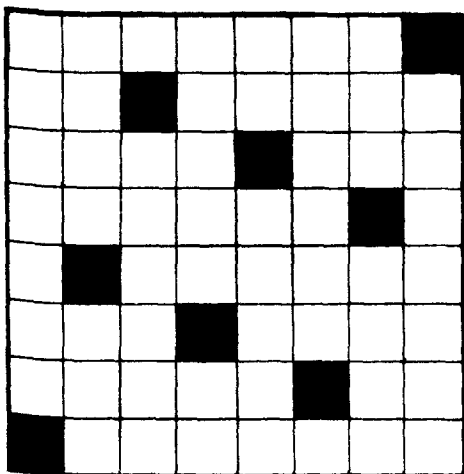
Caixa d'Estalvis Laietana

Sanffiel - Pintures i dibuixos

Caixa d'Estalvis de Sabadell

Exposició Obres de text

Mots encruats - 25 • Quico

HORIZONTALS

1. L'Ajuntament en deu 600. — 2. Al revés, nota musical. Al revés i en plural, serveix per a fabricar vi. — 3. L'any en té 365. Repetit i barrejat, nom d'una secta secreta de

Kenya. — 4. Antic poblador de Mèxic. Xifra romana. — 5. Una altra. Biòleg especialitzat en ecologia. — 6. Al revés, llista, tripulació. Al revés, antic nom de la ciutat de Vic. — 7. Al revés, que no va de pressa. Consonants. — 8. Al revés, ocell garlaire.

VERTICALS

1. Pot ésser d'or, plata o bé de bronze. — 2. Arc també dit de Sant Martí. Organitzadora d'un pessim festival de cançons. — 3. Litre. Que no té principi ni fi. — 4. Al revés, interrompi, posi fi. Al revés, nom de lletra. — 5. Arbre de la família de les ulmàcies. Mamífer marsupial. — 6. Amb una a al davant, la zoologia els estudia. Fòsfor. — 7. L'Estatut n'és fill. Femella del cavall. — 8. Al revés, copiar, calcar, imitar.

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Canalla. — 2. OP. Niada. — 3. nraC. ioB. — 4. camilL. R. — 5. E. Califa. — 6. riA. Efes. — 7. tariV. 1 E. — 8. Idiàmin.

V.: 1. Convert. — 2. aprA. lai. — 3. N. amcarD. — 4. Ancià. II. — 5. LI. Lleua. — 6. laifíF. M. — 7. adO. Felí. — 8. Abrasen.

Masó
GRANOLLERS

Sastreria

Camiseria

Confecció

Plaça Perpinyà, 3

Telèfon 870 05 95

EURO GIMNÀS

**CENTRE D'EDUCACIÓ FÍSICA FEMENÍ
SOLARIUM**

Carrer Sans, 6 (darrera Hotel Europa) - Granollers

**CAMPIONAT-DEMOSTRACIÓ
FI DE CURS DE GIMNÀSTICA RÍTMICA - DEPORTIVA I JAZZ**
alumnes de Mercè Parellada

Divendres, 15 de juny del 1979 - Ca la Sila - A les 6 de la tarda

---

**Noves instal·lacions amb aparells
deportius per a la gimnàstica diària, en les modalitats
de sueca, olímpica i correctiva**

**Per a la petita i mitjana empresa
de Granollers i Comarca**

Centre de Càlcul Granollers, S. A.

**Els ofereix la solució al problema comptable
per mitjà de processos
moderns, clars i econòmics**

Informació a: C.C.G., S.A. - Tel. 870 36 80
